தமிழ்நாட்டின் ஒரு நம்பிக்கைக்குரிய மலர் (A Promising Flower of Tamil Nadu)

ஆரோவில் அதன் தொடக்கத்திலிருந்தே, சுற்றியுள்ள கிராமங்களின் இளைஞர்களுக்கு ஒரு ஈர்ப்பு சக்தியாக திகழ்ந்து வருகிறது. பலர் குறிப்பாக வரவேற்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள் - அவர்கள் இந்தத் திட்டத்தில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, ஆரோவில் வாழ்க்கையில் திறமையான செயற்பாட்டாளர்களாக மாறிவிட்டனர். பூவிழி, வயது 24 - அவர் 28.02.1996ஆம் தேதி ஆரோவில்லின் பிறந்தநாளில் இடையன்சாவடியில் பிறந்தார். அவர் சமீபத்தில் ஆரோவில்லில் சேர முடிவு செய்துள்ளார். புதிதாய்ச் சேர்ந்தவர்களுக்கான யுக்கா திட்டத்தின்போது பூவிழிக்கும் ராக்கலுக்கும் இடையிலான இந்த கலந்துரையாடலில், கடந்த 50 ஆண்டுகளின் நீண்டகால தொடர்புகளையும், பல கிராம இளைஞர்களுக்காக ஆரோவில் ஆற்றிய ஊக்கமளிக்கும் பங்கையும் காண்கிறோம்.

இந்த பகிர்வுக்கு பூவிழிக்கும், எங்களுக்காக நேர்காணலை நடத்தியதற்காக ராக்கலுக்கும் ஏக்கர்ஸ் ஃபார் ஆரோவில்லின் மனமார்ந்த நன்றி.

ஏ4ஏ: கிராமத்தில் உங்கள் குழந்தைப் பருவம் மற்றும் இளமைப்பருவம் பற்றியும், ஆரோவில்லுடனான உங்கள் உறவு எவ்வாறு வளர்ந்தது என்பதைப் பற்றியும் சொல்ல முடியுமா?

பூவிழி: எனது பெற்றோர் ஆரோவில்லுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால், அவர்கள் எனது மூத்த சகோதரி புவனாவின் கல்விக்காக உதவிப் பள்ளியைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். உதவிப் பள்ளி என்பது ஆரோவில்லின் முதல் கிராமப் பள்ளியாகும் - இது ஒருங்கிணைந்த கல்வியால் ஈர்க்கப்பட்ட ஒரு பள்ளியாகும். அங்கு உலகமெங்கிலும் இருந்து வரும் பல்வேறு தன்னார்வலர்கள் தங்களின் பங்களிப்பை அளிக்கிறார்கள். அந்த நேரத்தில் எங்கள் கிராமத்தில் எங்களுக்கு ஒரு அரசு பள்ளி இருந்தது, ஆனால் நான் அங்கு செல்ல விரும்பவில்லை. உதவிப் பள்ளியைப் பொறுத்தவரை, நிறைய போட்டி இருந்தது, என் பெற்றோர் என்னை மிகவும் தாமதமாக அழைத்துச் சென்றதால், என்னைப் பொறுத்தவரை மாணவர் சேர்க்கை முடிந்துவிட்டது. எனக்கு 3 வயது, ஆனால் நான் பிடிவாதமாக இருந்தேன், என் சகோதரி படித்த அதே பள்ளியில் படிக்க மிகவும் உறுதியாக இருந்தேன். எனவே, நான் என் சகோதரியின் சீருடையை எடுத்து, அதை அணிந்து பள்ளிக்குச் சென்றேன். நான் என்ன சொன்னேன் என்பது எனக்கு நினைவில்லை, ஆனால் நான் அழுததாக என் பெற்றோர் சொன்னார்கள் ... மேலும் இயக்குனர் சஞ்சீவ் எனக்கு 3 வயதாக இருக்கும்போது உதவிப் பள்ளியில் சேர ஒப்புக்கொண்டார்.

உதவிப் பள்ளியில், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாங்கள் எங்கள் ஆங்கில அறிவை வளர்த்துக் கொண்டோம். அது என் வாழ்க்கையில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. நான் ஒரு அரசுப் பள்ளியில் படித்திருந்தால் என்னவாக இருந்திருக்கும் என்று என்னால் கற்பனை செய்துப் பார்க்க முடியாது - ஆங்கிலத்தில் பேசவும், ஆரோவில்லுடன் அத்தகைய தொடர்பு கொள்ளவும் முடியாது, நான் இப்போது உங்களுடன் இங்கே இவ்வாறு பேசமாட்டேன். என்னை எப்படி வெளிப்படுத்துவது, எனக்குள் எவ்வாறு இணைவது, எப்படி ஆக்கப்பூர்வமாக இருக்க வேண்டும், எப்படி கவனம் செலுத்த வேண்டும், அந்நியர்களுடன் எவ்வாறு இணைவது, என் பயத்திலிருந்து எப்படி வெளியேறுவது போன்ற பல்வேறு விஷயங்களையும் நான் அப்பள்ளியிலிருந்து கற்றுக்கொண்டேன்.

நான் 8ஆம் வகுப்பு படிக்கும்போது, எனக்கு 12 அல்லது 13 வயது இருக்கும். எங்களுக்கு *பாயல்* என்ற ஒரு ஆங்கில ஆசிரியை இருந்தார்.அவர் நம்மைப் பற்றி எழுத வெவ்வேறு யோசனைகளைக் கொடுத்தார், எடுத்துக்காட்டாக, நாங்கள் என்ன ஆக விரும்புகிறோம், நாம் யார் என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது, வாழ்க்கையில் எங்களின் நோக்கம் என்ன போன்றவை. எனக்கு இளம் வயது என்றாலும், நான் அதுகுறித்து ஆர்வமாக இருந்தேன்: "நான் இங்கே இருப்பதன் நோக்கம் என்ன?" இது என்னைப் பற்றி நிறைய சிந்திக்க வைத்தது, ஆனால் அந்த நேரத்தில் நான் எந்த பதிலும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. நான் எதையாவது எழுதினேன், அது சரியான பதில்தானா என்று சோதிக்க ஆசிரியையிடம் சென்றேன்... மேலும் அவர் “நீங்களே சரியானதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்” என்றார். நான் அவரிடம் “உங்களுடைய நோக்கத்தை நீங்கள் கண்டுபிடித்தீர்களா?” என்று கேட்டேன். அதற்கு, அவர்

இவ்வாறு பதிலளித்தார்: "ஆம், எனது நோக்கம் என்ன என்பதை நான் கிட்டத்தட்ட கண்டுபிடித்துவிட்டேன், எனவே, அதை நீங்களே கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அதற்கு உங்களுக்கு நேரம் இருக்கிறது, உங்களுக்குள் தேடுங்கள்". எனவே இந்த கேள்விகள் என்னை நானே கேட்கவும் உள்ளே இணைக்கவும் செய்தன. சில நேரங்களில் அது மிகவும் எளிமையான விஷயங்கள் மூலமாக இருக்கும். உதாரணமாக, நாங்கள் ஒரு ஜாடியில் ஒரு பூவை வைத்து, அதன்மீது மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி எங்கள் மனதில் தோன்றியதைப் பார்ப்போம், பின்னர் நாங்கள் பார்த்ததை வரைவோம், அல்லது கவிதைகள் எழுதி பள்ளியின் மாணவர் கூட்டத்தில் அனைவருடனும் பகிர்ந்து கொள்வோம். இந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் எங்களை அகத்தினுள் இணைக்க வைத்தன.

எங்களுக்கு வேறு நல்ல ஆசிரியர்களும் இருந்தார்கள்.ஒரு வகுப்பில் 16 குழந்தைகள் மட்டுமே இருந்தார்கள். பாடப் புத்தகங்களுக்குப் பதிலாக, நாங்கள் படிக்க விரும்பும் அனைத்தையும் செயல்திட்டங்கள் மூலம் கற்றுக்கொண்டோம் - உயிரியலைப் படித்தபோது எங்கள் சொந்த எலும்புக்கூட்டை உருவாக்கினோம். நாங்கள் நிறைய வித்தியாசமான திரைப்படங்களைப் பார்த்தோம். ஆரோவில்லில் உள்ள பல்வேறு விஷயங்களை ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ள உதவிப் பள்ளி எங்களை அனுமதித்தது, இவ்வாறுதான் நான் ஆரோவில்லுடன் இணைந்தேன்.

உதவிப் பள்ளியில் எனது பள்ளி நாட்களுக்குப் பிறகு, நான்11 மற்றும் 12ஆம் வகுப்பு படிப்பதற்காக குயிலாப்பாளையம் மேல்நிலைப் பள்ளிக்குச் சென்றேன், இது ஒரு ஆரோவில் கிராமப் பள்ளியாகும். ஆனால், மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகும். இது இரண்டு பள்ளிகளுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய மாற்றம்! இப்பள்ளி பாடத்திட்டங்கள் மற்றும் மதிப்பெண்கள் பெறுதல் ஆகியவற்றில் முழுமையாக கவனம் செலுத்தியது. ஆனால், நான் அதற்குத் தயாராக இருந்தேன் - உதவிப் பள்ளியில் பெற்ற அனைத்து பயன்களும் எனக்கு உதவியாய் இருந்தன. அதன் பிறகு, நான் பாண்டிச்சேரியில் உயர்கல்வி படிக்க விரும்பினேன். ஆனால். என் பெற்றோரால் படிப்புச் செலவிற்கான பணத்தை செலுத்த வசதியில்லை.

ஆனால் அந்த நேரத்தில், என் அம்மா தாமரையில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்திருந்தார். அங்குள்ள இடத்தை சுத்தம் செய்யும்போது, மாணவர்கள் தங்கள் உயர் படிப்புகளுக்கு உதவிப் பெறுவதற்காக வருவதையும் சந்திப்பதையும் அவர் பார்த்தார் - "ரீச் ஃபார் தி ஸ்டார்ஸ்" (Reach for the Stars) என்ற திட்டத்தைப் பற்றி நான் அறிந்தேன். எனவே, நான் எங்கள் கிராமத்தில் உள்ள அத்திட்டத்தின் பொறுப்பாளரிடம் சென்றேன், அவர் எனக்கு வழிகாட்டினார்.

நான் ஒரு கட்டுரை எழுத வேண்டியிருந்தது, எனது எதிர்காலம் மற்றும் நான் என்னவாக இருக்க விரும்புகிறேன், ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நான் எங்கே இருப்பேன் என்பது பற்றி நான் எழுதியது எல்லாம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. கணினி பொறியியல் என்பது எனது உயர்கல்விக்கு நான் தேர்ந்தெடுத்தது, எனது பொறியியல் படிப்பை முடித்து மகிழ்ச்சியாக இருக்கவும் என்னைப் போல போராடும் மக்களுக்கு ஆதரவளிக்கவும் விரும்புகிறேன் என்று எழுதினேன். இன்னும் ஒரு இறுதி தேர்வு இருந்தது, அது ஒரு தனிப்பட்ட நேர்காணல் ஆகும். அதில் ஒரு தாக்கமான கேள்வியை அவர்கள் முன்வைத்தனர்: "நீ மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர் என்று எப்படி நினைக்கிறாய்?" நான் எப்படி சொன்னேன் என்று எனக்கு சரியாக நினைவில் இல்லை, ஆனால் நான் இவ்வாறு சொன்னேன்: "நான் லாரிகள் மற்றும் மோட்டார் சைக்கிள்களை ஓட்டுகிறேன்"

ஏ4ஏ: நீ என்ன? நீ லாரிகளை ஓட்டுகிறாயா?

பூவிழி: ஆமாம் நான் ஓட்டினேன், நான் ஓட்டுகிறேன் - பெரிய வாகனங்கள், டிராக்டர்கள், கியர் பைக்குகளை ஓட்டுகிறேன். என் தந்தை ஒரு டிரைவர், எனக்கு13 அல்லது 14 வயது இருக்கும்போது அவர் எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள், ஆனால் கிராமத்தில் இத்திட்டத்திற்கு பொறுப்பான நபர் அதை உறுதிப்படுத்தினார்: "அவள் இந்த எல்லாவற்றையும் செய்கிறாள்!"

ஏ4ஏ: இது உன் படைப்பாற்றலின் ஒரு பகுதி என்று நினைக்கிறாயா?
பூவிழி: ஆமாம், இது ஒரு தைரியமான விஷயம் என்று நான் கூறுவேன், ஏனென்றால் உங்கள் பயத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றை நீங்கள் உருவாக்க வேண்டும். இந்த விஷயமும் என்னுள்ளே எரிந்து கொண்டிருக்கிறது: "எனது பாலினம் காரணமாக ஆண்களுடன் ஒப்பிடும்போது நான் சிறியவள் அல்ல". என்னுடன் படிக்கும் அதே வயது சிறுவனின் விஷயத்தில், அவன் ஒரு லாரியை ஓட்டினால் நல்லது என்று மக்கள் சொல்வார்கள், என் விஷயத்தில் நான் வாகனம் ஓட்டினால் மக்கள் என்னை ஆச்சரியத்துடன் பார்ப்பார்கள். ஒரு வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று அர்த்தம். பெண்களும் இதே விஷயங்களைச் செய்ய முடியும் என்பதை நான் காட்ட விரும்புகிறேன்.

எனவே, நான் மைலத்தில் உள்ள கல்லூரியை தேர்ந்தெடுத்து அங்கு படிக்கச் சென்றேன், அங்கு நான்கு ஆண்டுகள் கணினி அறிவியல் பொறியியல் படிப்பை முடித்தேன். நான் பகல்நேர கல்லூரி மாணவியாக இருந்தேன், எனவே தினமும் எனது கிராமத்திலிருந்து காலை 8:30 மணிக்கு பஸ்ஸில் செல்வேன். நாங்கள் 45 நிமிடங்கள் கழித்து மைலத்தை அடைவோம். நான் கணினி அறிவியலைத் தேர்ந்தெடுத்தேன், அதில் புரோகிராமிங்கை கற்றுக்கொண்டேன்; அந்த நேரத்தில் நாங்கள் "சி" லாங்வேஜைக் கற்றுக்கொண்டோம். ஆனால், இப்போது நாங்கள் "சி"இல் வேலை செய்யவில்லை. எனது பணியிடத்தில் நான் பைத்தான் புரோகிராமிங்கை செய்கிறேன்.

அதேநேரத்தில் நான் தாமரையின் மாலை மையத்திற்குச் செல்வது வழக்கம். நான் 5:30 மணிக்கு வீட்டை அடைந்த பிறகு, நான் தாமரைக்குச் செல்வேன். அங்கு குழந்தைகளுக்கு வீட்டுப்பாடம் செய்வதற்கு உதவ நான் முன்வந்தேன். அவர்களுக்கு வீட்டுப்பாடம் இல்லையென்றால், நடனம், நாடகம், படைப்பு நடவடிக்கைகள் இருந்தன.

மற்ற எல்லா "ரீச் ஃபார் தி ஸ்டார்ஸ்" மாணவர்களையும் பொறுத்தவரை, ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் ஒன்றரை மணி நேரம் ஆங்கில வகுப்புகளில் கலந்து கொள்ளும்படி என்னிடம் கேட்கப்பட்டது. நாங்கள் 2 குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டோம், மேலும் சரளமாக ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் ஜில்லின் நாடக வகுப்பிற்குச் சென்றார்கள். ஜில் சொன்னதைப் பின்பற்ற முடியாத மற்றவர்களும், கூடுதல் உதவி தேவைப்பட்டவர்களும், பின்னர் எனது குழுவிற்கு வந்தார்கள், அங்கு நான் அவர்களுக்கு அடிப்படை இலக்கணம் மற்றும் பேசும் ஆங்கிலம் கற்பித்தேன். ஸ்டெபானி ("ரீச் ஃபார் தி ஸ்டார்ஸ்"-இன் ஒருங்கிணைப்பாளர்) எனக்கு உதவியாக ஒரு இலக்கணப் புத்தகத்தை கொடுத்தார். நான் என் மாணவர்களிடம் எழுத்துப் பயிற்சிகளைச் செய்யச் சொன்னேன், அவர்களுக்கு எழுத சில தலைப்புகளைக் கொடுத்தேன், வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று திருத்தினேன். இவற்றின் மூலம் எனது சொந்த இலக்கண தவறுகளைப் பற்றியும் நிறைய கற்றுக்கொண்டேன்.

நான் 2017ஆம் ஆண்டில் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றேன். எனது கல்லூரி படிப்புக்குப் பிறகு நான் ஸ்டெம் (STEM)-இல் சேர்ந்தேன், இது அறிவியல் தொழில்நுட்ப பொறியியல் மற்றும் கணிதத்தை குறிக்கிறது, இது கல்வி மூலம் அறிவியலை ஊக்குவிக்கும் மையமாகும். ஸ்டெம் நன்கொடைகள் மூலம், சையரின் கீழ் செயல்படுகிறது. இது ஆரம்பத்தில் உதவிப் பள்ளியில் தொடங்கியது, இப்போது அது சுற்றியுள்ள பல்வேறு பள்ளிகளிலும், ஆரோவில்லிலும் ஐக்கியம் பள்ளி, தாமரை, தி லிவிங் கம்யூனிட்டி, ஏவிஏஜி வளாகத்தில் உள்ள சர்வதேச தொழில்நுட்ப நிறுவனம் போன்றவற்றில் பரந்து விரிந்துள்ளது.

இன்று, பொருளாதார ரீதியாக எனது குடும்பத்தினருக்கும் எனக்கும் உதவ, நான் ஸ்டெம் லேண்ட் ஆரா *ஆட்டோ* டிசைனுக்காக, காலை 8 மணி முதல் மாலை 5:30 மணி வரை முழுநாள் வேலை செய்கிறேன். பெங்களூரில் உள்ள ஆரா செமிகண்டக்டர் என்ற நிறுவனத்தில் நாங்கள் தொலைதூர வேலை செய்கிறோம், ஆனால் நான் ஒரு முறை அங்கு சென்றுள்ளேன். ஸ்டெம்-இன் திட்ட நிர்வாகியும், இதற்கு முன்பு அந்த நிறுவனத்தில் பணிபுரிந்தவருமான சஞ்சீவ் (ரங்கநாதன்) மூலம் இது ஆரோவில்லுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த வேலை பள்ளிகளில் ஒரு நாளைக்கு 3 மணி நேரம் தன்னார்வலராக கற்பிக்கவும் என்னை அனுமதிக்கிறது. உதவிப் பள்ளியில், ஒரு தன்னார்வலராக, 6 மற்றும் 3ஆம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு கணிதத்தையும், இசையம்பலம் பள்ளியில் சுற்றுச்சூழல் அறிவியலையும் கற்பிக்கிறேன். சிறிய குழந்தைகளுக்கு இது அவர்களின் சமூக மற்றும் இயற்கை சூழலுக்கான ஒரு அடிப்படை அணுகுமுறையாகும் - அவர்களது குடும்பம் அவர்களின் முதல் பள்ளி, பள்ளிக்கு மேலதிகமாக, மற்றும் அவர்கள் தங்களைச் சுற்றி பார்க்கக்கூடிய அனைத்தும் - மரங்கள் மற்றும் தாவரங்கள், வெவ்வேறு வாழ்க்கை வடிவங்கள் எப்படி இருக்கின்றன, அவை என்ன நிறம் போன்றவை. வித்தியாசமான குழந்தைகளுடன் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், உடல் ஊனமுற்ற குழந்தைகளை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்பதையும் அவர்களை கேலி செய்யக்கூடாது என்பதையும் நான் அவர்களுக்கு கற்பிக்கிறேன்.

ஏ4ஏ: ஆரோவில்லுக்கான இணைப்பு எவ்வாறு அதிகரித்தது என்பது உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா - ஒரு மைல்கல், குறிப்பாக உங்களை கவர்ந்த ஒன்று?
பூவிழி: உதவிப் பள்ளியில் இருந்தபோது, நாங்கள் ஒரு முறை போன்பயருக்காக மாத்ரிமந்திருக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம், நாங்கள் அங்கு தியானம் செய்தோம். அந்த நேரத்தில் நான் அங்கு இருந்தபோது இந்த தருணங்கள் அனைத்தும் எனக்கு மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை.

ஏ4ஏ: இப்போது நீங்கள் யுக்கா நிகழ்ச்சிக்கு சென்று வந்துள்ளீர்கள், ஒரு புதிதாய்ச்சேர்ந்தவராக ஆகி ஆரோவில்லில் சேர முடிவு செய்துள்ளீர்கள், ஏன் என்பதை விளக்க முடியுமா?

பூவிழி: நான் இந்த கேள்வியை நீண்டகாலமாக எனக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் ஆரோவில்லுடனும் அதைச் சுற்றியும் இவ்வளவு காலமாக இணைந்திருக்கிறேன், நான் சிறுமியாக இருந்தபோது என் ஆசிரியர் என்னிடம் கேட்ட கேள்விக்கு நான் பதிலளிக்கக்கூடிய இடம் இது என்று நான் கண்டேன்: "இங்கே இருப்பதன் எனது நோக்கம் என்ன?" இந்த கேள்விக்கான பதிலை நான் இன்னும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன், எனக்குள் தேடுவதற்கான இடம் ஆரோவில்லே என்பதை நான் காண்கிறேன். இந்த நம்பிக்கையே என்னை இங்கு கொண்டு வருகிறது.

ஏ4ஏ: ஆமாம், ஒருவேளை நீங்கள் முன்பு கூறியது போல் "என்னைப் போல போராடும் மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கவும் அவர்களுக்கு உதவவும்" கூட இருக்கலாம்.
பூவிழி: நிச்சயமாக மற்றவர்களுக்கு, ஆம்! மற்றவர்களுக்கு அவற்றைச் செய்ய நான் யார் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஏ4ஏ: ஆரோவில்லில் உங்களைக் கவர்ந்துள்ளது ஏதேனும் உள்ளதா, உங்கள் ஆரோவில் அனுபவத்தைப் பற்றி பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறீர்களா?
பூவிழி: குறிப்பிடத்தக்க விஷயம் என்னவென்றால், எல்லோரும் பன்முகத்தன்மையில் ஒற்றுமையைக் குறிக்கிறார்கள்: வெவ்வேறு மனிதர்களுடன் நாம் எவ்வாறு தொடர்புகொள்கிறோம், இன்னும் ஒரு மனிதனாக இருக்கிறோம், மனிதநேய உணர்வை வைத்திருக்கிறோம், இதனால் நாம் உண்மையில் அக்கறை கொள்வதை அறிவோம். நான் எடுக்கும் எந்த நடவடிக்கையும் அதன் அடிப்படையில் இருக்கும், நான் செல்லவேண்டிய திசையைக் காட்டுகிறது. பன்முகத்தன்மையில் இந்த ஒற்றுமை திசை, ஆரோவில்லில் எல்லாவற்றையும் இயக்கும் மையப் புள்ளி என்று நான் கருதுகிறேன், இதுதான் நான் குறிப்பிடத்தக்கதாகக் கருதுகிறேன்

ஏ4ஏ: கடைசி கேள்வி, *பூவிழி* என்றால் தமிழில் என்ன அர்த்தம்?
பூவிழி: பூ என்பது மலர், விழி என்பது கண்கள் அல்லது பார்வை, எனவே *பூவிழி* என்றால் "மலர் கண்கள்" அல்லது "மலர் பார்வை" என்று பொருள்.

ஏ4ஏ: மிக்க நன்றி பூவிழி !!
பூவிழி: மிக்க நன்றி.

இடையன்சாவடி கிராமத்துக்கும் ஆரோவில்லுக்கும் இடையே நெருக்கமான தொடர்புகளை உருவாக்க தாமரை சமுதாய மையம் ஆரோவில்வாசிகளால் உருவாக்கப்பட்டது. "ரீச் ஃபார் தி ஸ்டார்ஸ்" திட்டம் ஒரு ஆரோவில் முன்முயற்சி ஆகும், இது ஆரோவில்லைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களின் ஏழ்மை பின்னணியில் உள்ள இளைஞர்களுக்கு உயர்கல்விக்கு நிதியளிக்கிறது. "ரீச் ஃபார் தி ஸ்டார்ஸ்" என்ற எழுச்சியூட்டும் வீடியோ கிளிப்பை நீங்கள் காணலாம்: https://www.youtube.com/watch?v=kAtrM0KRXml

---